

Sygn. akt *XVII AmE 326/20*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 maja 2022 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Witold Rękosiewicz

po rozpoznaniu w dniu 26 maja 2022 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania (...) **spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
z siedzibą w B.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 22 czerwca 2020 r. nr (...)

1. oddala odwołanie;
2. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Witold Rękosiewicz.

Sygn. akt XVII AmE 326/20

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 22 czerwca 2020 r. nr (...), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12b w zw. z art. 56 ust. 2, ust. 3, ust. 6 i 6a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2020 r., poz. 833 z późn. zm.) oraz w zw. z art. 104 oraz art. 105 par. 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r., poz. 256 z późn. zm.) i art. 30 ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne oraz art. 75 ust. 2 ustawy z dnia 31 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych (Dz. U. z 2019 r., poz. 1495 z późn. zm.), orzekł że:

1. (...) sp. z o. o. z siedzibą w B. (powód, Przedsiębiorca, Spółka) nie zachował terminu na złożenie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiące sierpień, wrzesień oraz październik 2017 r. do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki;
2. Wymierzył Przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 30 000 zł w tym:
  - a) 10 000 zł za nieprzekazanie w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiąc sierpień 2017 r. do Prezesa URE;

b) 10 000 zł za nieprzekazanie w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiąc wrzesień 2017 r. do Prezesa URE;

c) 10 000 zł za nieprzekazanie w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiąc październik 2017 r. do Prezesa URE;

3. Umorzył postępowanie w sprawie wymierzania kary pieniężnej polegające na nie zachowaniu terminu na złożenie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiące: sierpień, wrzesień oraz październik 2017 r. do Prezesa Agencji Materiałowych, ministra właściwego do spraw finansów publicznych, ministra właściwego do spraw energii.

(...) sp. z o. o. z siedzibą w B. w złożonym odwołaniu zaskarżyła powyższą decyzję Prezesa URE. Zaskarżonej decyzji powód zarzucił naruszenie:

I. art. 7 oraz art. 77 k.p.a., poprzez brak dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, przejawiający się m. in. pomijaniem obszernych wyjaśnień Spółki, a w szczególności w zakresie zbadania przesłanek zastosowanie instytucji odstąpienia od wymierzenia kary i w konsekwencji naruszenie;

II. art. 56 ust. 6a Pe, poprzez niezastosowanie tego przepisu i nieuzasadnione nieodstąpienie od wymierzenia kary w przypadku gdy w zaistniałym stanie faktycznym stopień szkodliwości czynu był znikomy, a Spółka zaprzestała naruszenia prawa.

Na podstawie powyższych zarzutów powód wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonej decyzji w części, w której Prezes URE wymierzył karę pieniężną

Spółce oraz stwierdził, iż Spółka nie zachowała terminu na złożenie stosownych sprawozdań, ewentualnie

2. zmianę zaskarżonej decyzji poprzez odstąpienie od wymierzenia Spółce kary,

3. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa

procesowego, według norm przepisanych.

Powód wskazał, że na podstawie stosownej koncesji prowadzi działalność gospodarczą obejmującą obrót paliwami ciekłymi oraz wykonuje usługi transportowe na rzecz podmiotów posiadających koncesję na obrót paliwami ciekłymi, w tym w zakresie obrotu z zagranicą. Spółka świadczy usługi przewozu paliwa z zagranicy jednak występuje jedynie jako przewoźnik. Nie dokonuje przewozu własnego paliwa na własną rzecz. Powód pokreślił, że do działalności Spółki nie należy przywóz paliw ciekłych w rozumieniu ustawy Prawo energetyczne. Wyjaśnił, że w zw. z wątpliwościami interpretacyjnymi dotyczącymi obowiązków dla branży paliwowej, wprowadzonych z wejściem w życie ustawy z dnia 22 lipca 2016 r. o zmianie ustawy Prawo energetyczne Spółka wystąpiła o wpisanie do Rejestru Podmiotów Przywożących (dalej: Rejestr PP). Po wyklarowaniu się interpretacji, zgodnie z którą działalność Spółki, polegająca jedynie na wykonywaniu usługi transportowej, nie wiąże się z obowiązkiem wpisu do Rejestru PP, na podstawie złożonego wniosku Spółka decyzją Prezesa URE z dnia 16 października 2017 r. została wykreślona z Rejestru Podmiotów Przywożących. W związku z tym powód był przekonany, iż wpisanie do Rejestru, jako wynikające z błędnej interpretacji niejasnych przepisów, nie wywołało po stronie Spółki obowiązków sprawozdawczych, skoro nie zamierzała przywozić paliw w rozumieniu przepisów ustawy Pe. Mimo tego Prezes URE wezwał Spółkę do przesłania sprawozdań o rodzajach oraz ilości paliw wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych i ich przeznaczeniu za miesiące sierpień, wrzesień i październik 2017 r. W odpowiedzi Przedsiębiorca przedłożył stosowne dokumenty, w których podano wartości zerowe ze względu na brak przywozu paliw. Opierając się na powołanych definicjach ustawowych powód stwierdził, że Spółka nie miała obowiązku wnioskowania o wpis do Rejestru PP. Chciała prawidłowo wywiązać się z obowiązków ustawowych. Jednak nie była i nie jest podmiotem przywożącym, co wynika z podanych w sprawozdaniu wartości, które bez względu, czy sprawozdanie założono w

terminie czy z naruszeniem terminu, wynosiłyby „o”. Przedsiębiorca podkreślił, że przekazując sprawozdanie po terminie zaprzestał naruszenia i zmienił swoje zachowanie. Niejednokrotnie wskazywał Prezesowi URE przyczynę zaistniałej sytuacji oraz fakt, że nie prowadził działalności z zakresu sprowadzania paliw ciekłych. Zdaniem Przedsiębiorcy zaistniałe naruszenie nie doprowadziło do zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłócenia pracy Prezesa URE. W sprawie zaistniały wszystkie przesłanki uprawniające do odstąpienia od wymierzenia kary, jednak Prezes URE je pominął. Przedsiębiorca powołał się na treść wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie, w którym wskazano, że okoliczności w postaci znikomej szkodliwości czynu, przedłożenia stosownych dokumentów i niezwłocznego otrzymania przez Prezesa URE potrzebnych informacji oraz dokładnego wyjaśnienia przyczyn nieprzedłożenia sprawozdań oraz fakt, że działanie podwoda nie zagroziło bezpieczeństwu paliwowemu państwa uzasadniają odstąpienie od wymierzenia kary. Na podstawie powyższego powód wskazał, że wnosi o odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej. Wymierzoną karę pieniężną uznał powód za nieproporcjonalną do stopnia zawinienia. Zaznaczył, iż nałożenie dodatkowego zobowiązania finansowego wpłynie negatywnie na ochronę miejsc pracy i sytuację materialną Spółki.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany podtrzymał stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji i wskazał, że stan faktyczny w niniejszej sprawie jest bezsporny. Zaznaczył, że powód został wpisany do Rejestru Podmiotów Przywożących w dniu 24 stycznia 2017 r., a następnie na wniosek Przedsiębiorcy decyzją z dnia 16 października 2017 r. wykreślono Spółkę z tego rejestru. W ocenie pozwanego za okres, w którym był wpisany do rejestru, powód był zobowiązany do realizacji obowiązku wynikającego z art. 43d ust. 1 Pe. Również za bezsporne uznał Prezes URE, iż Przedsiębiorca przekazał sprawozdanie za sierpień, wrzesień i październik 2017 r. ponad dwa lata po upływie terminu na przekazanie każdego z tych sprawozdań. Wskazał, iż zgodnie z treścią art. 56 ust. 1 pkt 12b Pe karze pieniężnej podlega ten, kto nie przekazuje w terminie sprawozdania, o którym mowa w art. 43d Pe.

Prezes URE stwierdził, że z uwagi na obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej, wynikający z samego faktu naruszenia norm prawnych, nałożenie na powoda kary pieniężnej nie było uzależnione od wystąpienia winy. Wskazał, iż z chwilą wpisania do Rejestru PP Przedsiębiorca uzyskał uprawnienia oraz został objęty obowiązkami publicznoprawnymi wynikającymi z zaliczenia go do kręgu podmiotów przywożących. Oznacza to, że do momentu wykreślenia z tego Rejestru powód nie mógł on zwolnić się z ustawowych obowiązków jakie na nim ciążyły. Pozwany zaznaczył, że występując o wpis do Rejestru Podmiotów Przywożących powód powinien liczyć się z tym, iż w przypadku uzyskania decyzji o wpisie będzie zobowiązany do spełnienia określonych obowiązków. Zauważył, że podmiotem przywożącym jest również przedsiębiorca, który nie dokonuje przywozu paliw ciekłych, będąc wpisanym do Rejestru Podmiotów Przywożących. Wskazał, że przez sam fakt wpisania do Rejestru PP powód był zobowiązany do realizacji obowiązków ciężących na podmiotach wpisanych do tego rejestru do momentu jego wykreślenia.

W odniesieniu do zarzutu niezastosowania odstąpienia od wymierzenia kary Prezes URE wskazał, że to uprawnienie organu ma charakter kompetencji uznaniowej, a nie instytucji obligatoryjnej. Pozwany zaznaczył, że w przypadku składania sprawozdań dobrem podlegającym ochronie jest terminowość. Prezes URE stwierdził, że opóźnienia wynoszące ponad dwa lata są zbyt duże, aby można było mówić o znikomej szkodliwości czynu. Podkreślił, iż niewykonanie przez powoda obowiązku sprawozdawczego miało wpływ na właściwe wykonanie ciężącego na organie obowiązku, o którym mowa w art. 43d ust. 4 Pe. Skutkiem tego było również uniemożliwienie przeprowadzenia czynności kontrolnych, nadzorczych oraz innych wynikających z ustawy. Zdaniem Prezesa URE do niewykonania obowiązku złożenia sprawozdania, o którym mowa w art. 43d Pe doszło w wyniku niedochowania przez powoda należytej staranności w rozumieniu art. 355 § 2 k.c.

Odnosząc się do zarzutów naruszenia przepisów k.p.a. Prezes URE wskazał, że pozostają one bez wpływu na ocenę Sądu dotyczącą zasadności odwołania i zawartych w nim wniosków.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Spółka jest podmiotem prowadzącym działalność transportową obejmującą transport zagraniczny.

Przedsiębiorca był wpisany do rejestru podmiotów przywożących prowadzonego przez Prezesa URE pod numerem (...) od dnia 24 stycznia 2017 r. do dnia 16 października 2017 r.

Pismem z dnia 17 października 2019 r. Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z niezłożeniem w terminie sprawozdania, o którym mowa w art. 43d ust. 1 Pe za miesiące sierpień, wrzesień i październik 2017 r. (k. 1-2 akt adm.)

W piśmie z dnia 7 listopada 2019 r. Przedsiębiorca wyjaśnił, że działalność Spółki polega wyłącznie na świadczeniu usług transportowych na rzecz podmiotów posiadających koncesje paliwowe w zakresie obrotu paliwami, w tym obrocie z zagranicą oraz, że nigdy nie przywoziła ona paliw ciekłych w rozumieniu Prawa energetycznego. (11-15 akt adm.)

Pismem z dnia 22 listopada 2019 r. Prezes URE wezwał Przedsiębiorcę do przesłania sprawozdań o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiące sierpień, wrzesień i październik 2017 r. (k. 28-29 akt adm.)

W piśmie z dnia 12 grudnia 2019 r. przesłał Przedsiębiorca ww. sprawozdania. (k. 31-38 akt adm.)

Pismem z dnia 30 grudnia 2019 r. Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego oraz poinformował go o możliwości zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym. Z akt administracyjnych wynika, że Przedsiębiorca nie skorzystał z przysługującego mu uprawnienia. (k. 40 akt adm.)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych powyżej dowodów zebranych w postępowaniu administracyjnym, twierdzeń stron przedstawionych w pismach procesowych oraz faktów powszechnie znanych. Sąd przyznał moc dowodową wszystkim zebranych w sprawie dokumentom, które nie były przez strony kwestionowane i nie budziły wątpliwości Sądu.

Na podstawie dokonanych ustaleń Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 43d ust. 1 Pe przedsiębiorstwo energetyczne posiadające koncesję na wytwarzanie paliw ciekłych lub koncesję na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą, a także podmiot przywożący stosownie do swojej działalności przekazuje Prezesowi URE, Prezesowi Agencji Rezerw Materiałowych, ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych oraz ministrowi właściwemu do spraw energii miesięczne sprawozdanie o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu, w terminie 20 dni od dnia zakończenia miesiąca, którego dotyczy sprawozdanie.

W sprawie bezsporne jest, że w okresie od dnia 24 stycznia 2017 r. do dnia 16 października 2017 r. powód był wpisany do prowadzonego przez Prezesa URE Rejestru Podmiotów Przywożących. W związku z tym na powodzie ciążył wynikający z art. 43d ust. 1 Pe obowiązek złożenia Prezesowi URE w terminie ustawowym sprawozdań, o których mowa w tym przepisie.

Okoliczność, iż powód w terminie ustawowym nie wykonał obowiązku złożenia miesięcznych sprawozdań o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiące sierpień, wrzesień i październik 2017 r. nie była w odwołaniu kwestionowana.

Zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt 12b Pe przedsiębiorca, który nie przekazuje w terminie sprawozdań, o których mowa w art. 43d Pe, podlega karze pieniężnej.

Powód twierdził, że nie był objęty obowiązkiem wynikającym z art. 43d ust. 1 Pe. Należy jednak wskazać, że obowiązek ten ciąży na przedsiębiorcach, którzy zostali wpisani do Rejestru Podmiotów Przywożących i jest niezależny od ilości paliw przywiezionych przez przedsiębiorcę. Wpisany do Rejestru może być tylko taki przedsiębiorca, który deklaruje

dokonywanie przywozu paliwa. Powód został wpisany do Rejestru PP w wyniku złożenia deklaracji, że zamierza dokonywać przywozu paliwa. Przy czym podkreślenia wymaga, że przedsiębiorca nie może dokonywać przywozu bez uzyskania wpisu w rejestrze.

Wobec powyższego należy zauważyć, iż niezależnie od tego, jakimi pobudkami kierował się przedsiębiorca składając wniosek o wpis, dokonanie wpisu w Rejestrze jest jednoznaczne z uzyskaniem statusu podmiotu przywożącego, który uprawnia przedsiębiorcę do dokonywania przewozu paliw.

Konsekwencją wpisania do Rejestru Podmiotów Przywożących jest obowiązek sprawozdawczy wynikający z art. 43d ust 1 Pe. Obowiązek ten istnieje nawet jeżeli przedsiębiorca w danym okresie sprawozdawczym nie dokonał żadnego przywozu paliwa. Fakt niedokonania przywozu w danym okresie sprawozdawczym ma istotną wartość informacyjną dla regulatora rynku energetycznego i może podlegać takiej samej weryfikacji jak przywóz paliwa w ilości większej niż „0”. Za tym, że za podmiot przywożący uznawany jest także taki przedsiębiorca, który w danym okresie nie dokonuje przywozu paliw, przemawia również treść przepisów regulujących wykreślenie z Rejestru PP, z których wynika, iż dopiero upływ okresu 6 kolejnych miesięcy, w których nie jest dokonywany przywóz paliwa, uzasadnia wykreślenie przedsiębiorcy z rejestru.

W świetle powyższego, wbrew twierdzeniom powoda, obowiązek sprawozdawczy przedsiębiorcy, który został wpisany do Rejestru Podmiotów Przywożących, wynikający z art. 43d ust. 1 Pe, dotyczy także tego podmiotu, który w danym okresie sprawozdawczym nie dokonał żadnych faktycznych czynności dotyczących obrotu paliwami ciekłymi, o jakich mowa w tym przepisie. Obowiązki przedstawiania miesięcznych sprawozdań o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu podlega nie tylko ten przedsiębiorca, który w danym miesiącu dokonał przywozu, ale także ten który został wpisany do Rejestru Podmiotów Przywożących, ale faktycznie czynności takich w danym miesiącu nie realizował.

Wobec ustalenia, iż powód nie wykonał w terminie wynikającego z art. 43d ust. 1 Pe obowiązku, zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt 12b Pe Prezes URE był zobligowany do nałożenia na niego kary pieniężnej. Ukształtowany na gruncie przepisów Prawa energetycznego obiektywny model odpowiedzialności podmiotów z tytułu niewykonania obowiązków wynikających z obowiązujących przepisów ustawy oznacza, że do nałożenia na podstawie przepisu art. 56 ust. 1 pkt 12b Pe kary pieniężnej wystarczające jest stwierdzenie przez Prezesa URE zaistnienia naruszenia bez konieczności wykazania winy zobowiązanego. Ustalenia dotyczące umyślności lub nieumyślności działania podmiotu mogą mieć jedynie wpływ na wymiar nałożonej decyzją kary i to wyłącznie w sytuacji, gdy przepisy ustawy przewidują możliwość miarkowania kary w granicach ustawowych, lecz nie w przypadku kiedy wysokość kary została określona w sposób sztywny, jak w rozpoznawanej sprawie. Kara pieniężna z tytułu naruszenia wymienionego w art. 56 ust. 1 pkt 12b Pe została ustalona przez ustawodawcę w przepisie art. 56 ust. 2h pkt 4 Pe w wysokości sztywnej 10 000 zł. Ustalenie przez ustawodawcę wysokości kary z tytułu określonego naruszenia w sposób sztywny wyklucza możliwość miarkowania przez Prezesa URE nakładanej w zaskarżonej decyzji kary przy uwzględnieniu okoliczności wymienionych w art. 56 ust. 6 Pe. W odwołaniu powód zarzucił jednak Prezesowi URE naruszenie art. 56 ust. 6a Pe poprzez jego niezastosowanie mimo, iż w sprawie spełnione zostały wszystkie przesłanki do odstąpienia od wymierzenia kary. Odnosząc się do argumentacji przedstawionej przez powoda na potwierdzenie tego zarzutu wskazać należy, iż zgodnie z treścią powołanego w odwołaniu przepisu art. 1 ust. 2 Pe celem ustawy jest m.in. tworzenie warunków do zrównoważonego rozwoju kraju i zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego przez określone zgodnie z art. 1 ust. 1 Pe organy właściwe w sprawach gospodarki paliwami i energią. Przepisy art. 43d oraz art. 56 ust. 1 pkt 12b Pe mają służyć utworzeniu spójnego systemu reglamentacji działalności gospodarczej oraz kontroli realizacji obowiązków publicznoprawnych związanych z wytwarzaniem i obrotem paliwami w celu możliwości kontroli nadużyć przedsiębiorców przez właściwe organy administracji publicznej. Nałożenie na przedsiębiorstwa posiadające koncesję na wytwarzanie paliw ciekłych lub koncesję na obrót paliwami z zagranicą oraz na podmioty przywożące obowiązkowo składania organom wymienionym w art. 43d Pe miesięcznych sprawozdań zawierających wskazane w tym przepisie informacje miało więc na celu objęcie nadzorem Państwa wykonywania działalności polegającej na przywozie i przeznaczeniu paliw ciekłych oraz umożliwienie tym organom współpracy w sprawowaniu nadzoru i kontroli prowadzonej przez tych przedsiębiorców działalności w zakresie ilości wytworzonych, przywiezionych i

wywiezionych paliw ciekłych i ich przeznaczenia. Wobec tego, iż ustawodawca nałożył na Prezesa URE obowiązek sprawowania ww. nadzoru i kontroli, powód poprzez niezłożenie sprawozdania w terminie pozbawił go informacji niezbędnych do wykonywania nałożonych na organ obowiązków oraz uniemożliwił wykonywanie nadzoru i kontroli prowadzenia przez przedsiębiorców działalności gospodarczej i realizacji obowiązków publicznoprawnych związanych z wytwarzaniem i obrotem paliwami ciekłymi. Niewykonanie przez powoda wynikającego z art. 43d ust. 1 Pe obowiązku miało negatywny wpływ na utworzenie spójnego systemu reglamentacji działalności gospodarczej oraz kontroli realizacji przez przedsiębiorców obowiązków publicznoprawnych związanych z wytwarzaniem i obrotem paliwami oraz możliwość kontroli nadużyć przedsiębiorców przez właściwe organy administracji publicznej. Niewykonanie przez powoda w terminie obowiązku sprawozdawczego z art. 43d ust. 1 Pe uniemożliwiło Prezesowi URE wymianę informacji z innymi wskazanymi w tym przepisie organami w celu wykonywania wspólnie nadzoru i kontroli działania przedsiębiorców w okresie objętym zaskarżoną decyzją. W ocenie Sądu nie można więc zgodzić się z twierdzeniem odwołania, że w wyniku zachowania Przedsiębiorcy nie doszło do powstania żadnej szkody. Mając na uwadze rodzaj chronionego w art. 43d Pe dobra, którym jest umożliwienie właściwym organom administracji publicznej sprawowania przy pomocy przekazywanych w sprawozdaniu informacji, kontroli wykonywania przez przedsiębiorców obowiązków publicznoprawnych, związanych z wytwarzaniem i obrotem paliwami oraz nadużyć przedsiębiorców, brak również było podstaw do uznania za trafne stanowiska, iż stopień szkodliwości czynu powoda był znikomy. W świetle powyższego przedstawiane w odwołaniu zarzuty dotyczące błędnych ustaleń faktycznych, iż czyn powoda mógł wpłynąć na możliwość wykonywania przez Prezesa URE nałożonych na niego w ustawie obowiązków, również należało uznać za niezasadne i nie stanowiące podstawy do uwzględnienia odwołania. Zaskarżona decyzja dotyczyła bowiem nałożenia na powoda kary pieniężnej z tytułu niezachowania terminu złożenia sprawozdania, o którym mowa w art. 43d ust. 1 Pe a nie uniemożliwienia Prezesowi URE wykonywania nałożonych na niego w ustawie obowiązków. Wskazać należy ponadto, że złożenie przez powoda sprawozdań w art. 43d ust. 1 Pe po upływie terminu wskazanego w ustawie nie usuwa negatywnych skutków naruszenia i nie może być uznane za wykonanie obowiązku w prawidłowy sposób. W odniesieniu do pozostałych wymienionych w art. 56 ust. 6a Pe przesłanek umożliwiających zastosowanie do Spółki instytucji odstąpienia od wymierzenia kary wskazać należy, iż mimo, że przez złożenie sprawozdania po terminie powód zaprzestał naruszenia, nie zrealizował jednak w ten sposób wynikającego z art. 43d ust. 1 obowiązku złożenia sprawozdania w terminie ustawowym.

Zgodnie z art. 56 ust. 6a Pe Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. Możliwość zastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary wymaga łącznego spełnienia obok pierwszej przesłanki również jednej z dwóch pozostałych przesłanek wymienionych alternatywnie w powołanym przepisie. Jak wyżej wskazano, ze względu na rodzaj chronionego w art. 43d ust. 1 Pe dobra stopień szkodliwości stwierdzonego naruszenia nie był znikomy. W tej sytuacji nawet, gdyby obie pozostałe, wymienione alternatywnie w art. 56 ust. 6a Pe przesłanki zostały przez Przedsiębiorcę spełnione, w sprawie nie było możliwości zastosowania w odniesieniu do powoda instytucji odstąpienia od wymierzenia kary. W tej sytuacji zawarty w odwołaniu zarzut naruszenia art. 56 ust. 6a Pe, który nie znajdował potwierdzenia w okolicznościach sprawy, należało uznać za bezpodstawny. Dodać wypada, że przepis art. 56 ust. 6a Pe został sformułowany w sposób fakultatywny. Skoro w powołanym przepisie ustawodawca nie nałożył na Prezesa URE obowiązku odstąpienia od nałożenia kary, nie można stawiać pozwanemu zarzutu, że nie skorzystał z przewidzianej w nim możliwości, szczególnie w sytuacji, gdy w praktyce nie zostały spełnione wymienione w nim przesłanki. Skoro z okoliczności sprawy nie wynika i nie zostało udowodnione w odwołaniu, że wymagane w art. 56 ust. 6a Pe przesłanki zostały spełnione, a ponadto wobec tego, że zastosowanie tej instytucji leży w gestii Prezesa URE, Sąd na podstawie zebranego materiału dowodowego nie ma posiada instrumentów prawnych do uchylenia lub zmiany zaskarżonej decyzji i odstąpienia od wymierzenia kary na zasadzie art. 56 ust. 6a Pe. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 27 listopada 2019 r. sygn. akt I NSK 95/18, decyzja o odstąpieniu od wymierzenia kary należy do wyłącznych uprawnień Prezesa URE.

Na powyższą ocenę nie mogą mieć wpływu podnoszone w odwołaniu argumenty, iż powód nie wiedział o konieczności złożenia sprawozdania nawet w sytuacji, gdy nie dokonał faktycznego przywozu. W zaskarżonej decyzji Prezes URE wskazał, że na stronie internetowej Urzędu Regulacji Energetyki w dniu 10 sierpnia 2017 r. umieszczona została

informacja zawierająca przypomnienie o konieczności realizacji obowiązków sprawozdawczych, ich przeznaczeniu i sposobie wypełniania sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych. Powód miał zatem możliwość wyczerpującego zapoznania się z informacjami dotyczącymi sposobu realizacji swego obowiązku. Ponadto Przedsiębiorca jako podmiot prowadzący w sposób profesjonalny działalność koncesjonowaną, wpisany do rejestru podmiotów przywozących powinien był podjąć odpowiednie kroki, w celu zapewnienia bieżącego monitorowania obowiązków dotyczących jego działalności, wynikających z wprowadzanych regulacji prawnych. Wskazać też należy, iż odpowiedzialność podmiotu za popełnienie deliktu administracyjnego ma charakter obiektywny, tj. niezależny od winy ukaranego podmiotu. Powód podjął działania w celu wypełnienia swego obowiązku dopiero po otrzymaniu zawiadomienia od Prezesa URE o wszczęciu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej, co w konsekwencji wpłynęło na znaczne przekroczenie terminu do przekazania sprawozdania.

O znikomym stopniu szkodliwości czynu nie świadczy ilość przywiezionych paliw, jak również brak, w ocenie powoda, negatywnych skutków złożenia sprawozdania po terminie. Stanowisko powoda w tej mierze należało uznać za niezasadne. Obowiązek terminowego złożenia sprawozdania obejmował powoda, niezależnie od ilości przewożonych paliw. Wysokość kary z tytułu stwierdzonego naruszenia została ustalona przez ustawodawcę w sposób sztywny. Jak już wyżej wskazano, Prezes URE nie był więc uprawniony do zastosowania przy wydawaniu zaskarżonej decyzji przepisów dotyczących miarkowania wymiaru kary. Zdaniem Sądu przy wydawaniu decyzji Prezes URE w prawidłowy sposób wyjaśnił wszystkie przesłanki wpływające na stopień szkodliwości społecznej czynu i uwzględnił wszystkie okoliczności mające wpływ na możliwość odstąpienia od nałożenia kary. Nie dopuścił się przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. Przedstawione w odwołaniu okoliczności nie mogły stanowić podstawy do przyjęcia, iż stopień szkodliwości czynu powoda jest znikomy. Słusznie zatem ustalił pozwany, iż w sprawie nie zaszyły przesłanki do odstąpienia od wymierzenia kary.

W rezultacie nałożoną decyzją karę należało uznać za adekwatną w stosunku do popełnionego naruszenia. Wysokość kary stanowi znikomy procent przychodów powoda i nie wpłynie na pogorszenie kondycji finansowej powoda. W tej sytuacji uwzględniając, że nałożona kara powinna spełniać przewidziane funkcje ustawowe, podniesiony zarzut należało uznać za nietrafny. Kara pieniężna pełni funkcję prewencyjną, powinna być realną, odczuwalną dolegliwością dla ukaranego podmiotu. Ponadto ma ona na celu zapobieganie podobnym zachowaniom w przyszłości i motywowanie do przestrzegania reguł prawnych.

Odnośnie podniesionych w odwołaniu zarzutów naruszenia przepisów postępowania dowodowego oraz błędu w ustaleniach faktycznych - w ocenie Sądu wskazać należało, iż Prezes URE w sposób wszechstronny i wyczerpujący przeanalizował zebrany materiał dowodowy, przedstawiając istotne dla rozstrzygnięcia sprawy fakty i wyjaśniając przyczyny ich uwzględnienia bądź pominięcia. Wskazać ponadto należy, że Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (SOKiK) jest sądem cywilnym i na skutek wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu prowadzi sprawę cywilną, według reguł kontrydiktoryjnego postępowania cywilnego. W prowadzonym postępowaniu odwoławczym SOKiK nie ogranicza się wyłącznie do badania legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowo-administracyjnym. SOKiK zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu obowiązujących w postępowaniu cywilnym zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązków stron w postępowaniu dowodowym. W świetle powyższego nawet gdyby przyjąć, iż w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych to, o ile nie stanowią one podstawy do stwierdzenia nieważności decyzji, nie mogą one prowadzić do uchylecia decyzji i nie mogą być przedmiotem postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sporu. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 roku sygn. akt III CRN 120/91 OSNC 1992 Nr 5, poz. 87; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 roku sygn. akt I CKN 265/98 OSP 2000 Nr 5 poz. 68; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 roku sygn. akt 351/99 OSNC 2000 Nr 3 poz. 47; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 roku sygn. akt I CKN 1036/98 LEX Nr 52708; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 roku, sygn. akt III SZP 2/05 OSNP 2006/19-20/312).

Zdaniem Sądu na podstawie dokonanych ustaleń uznać należało, iż w sprawie nie istniały okoliczności uzasadniające uwzględnienie odwołania i uchylenie lub zmianę zaskarżonej decyzji w zakresie wskazanym w odwołaniu.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, wobec braku podstaw do uwzględnienia oddalił odwołanie, jako bezzasadne - art. 479⁵³§1 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono stosownie do wyniku sporu na zasadzie art. 98 k.p.c. oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 265) w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia odwołania.

Po zapoznaniu się ze stanowiskami stron, Sąd uznając, że w świetle przytoczonych przez strony twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych przeprowadzenie rozprawy nie było konieczne, na podstawie art.148¹ § 1 k.p.c. rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym.

Sędzia SO Witold Rękosiewicz.